

Arrest

nr. 89 211 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juni 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart op 10 juni 2012, samen met haar echtgenoot te zijn toegekomen. Op 15 juni 2012 dient verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 juni 2012 wordt verzoekende partij gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Op 29 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“R., A.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 15/06/2012

Overdracht CGVS: 22/06/2012

U werd op 27 juni 2012 van 12u30 tot 13u00 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Macedonisch machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent geboren te Gostivar en u hebt er ook steeds gewoond. U volgde wat lager onderwijs maar maakte de school niet af. U ging soms schoonmaken in een restaurant.

Uw man had problemen met zijn voormalige baas omwille van een lening en gerechtsdeurwaarders probeerden jullie bezittingen in beslag te nemen. Jullie startten met de hulp van een advocate een gerechtelijke procedure die nog loopt. Sindsdien bedreigt de voormalige baas van uw man jullie. Een tweetal weken voor uw vertrek kwam hij jullie thuis bedreigen.

U verliet Macedonië met uw echtgenoot, O. R. (O.V. ...), op 9 juni 2012. Daags nadien kwam u in België aan en op 15 juni 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten, het rijbewijs van uw man, uw huwelijksakte, een mail van de nationale bank aan de Ohridska Banka, een aantal deurwaardersexploten, de klachten die jullie hebben ingediend tegen I. en S, de dagvaarding van I. en S, een brief waarin uw advocaat de problemen beschrijft, brieven in verband met taxen die uw man moest betalen voor het fictief bedrijf dat op uw naam stond, een brief van uw advocaat met de vraag aan het gerecht om het goud niet te veilen zolang er geen uitspraak is in de zaak tegen I. en B, dagvaardingen van S. en I. waarop zij afwezig bleven, een brief van de sociale dienst waarin bevestigd wordt dat uw man geen recht heeft op sociale uitkering, een brief van de rechtbank betreffende het feit dat I. en S. niet aanwezig waren op de zitting, een brief van de gezondheidszorg waarin staat dat uw man moet betalen en vervolgens een bewijs dat u noch uw man een onroerende eigendom hebben in Macedonië.

B. Motivering

U sluit zich voor uw asielaanvraag volledig aan bij de aanvraag van uw echtgenoot, O. R. (O.V. ...). Gezien op basis van jullie beider verklaringen, de neergelegde stukken en de informatie waarover het CGVS beschikt in diens zaak werd besloten tot een weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag, wordt ook uw asielaanvraag besloten tot een weigering van inoverwegingname. De motivering van de beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

" Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 1 juni 2012, werd FYROM (de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië) vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

In dit opzicht dient ook gesteld te worden dat blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma,

wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als doel onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Daarnaast blijkt ook nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan.

Ik meen dan ook dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat uw verklaringen betreft vervolgd te worden door uw voormalige werkgevers Berhan en Imer omdat u klacht tegen hen indiende dient te worden opgemerkt, dat de door u ingeroepen problemen geen band vertonen met de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier problemen van gemeenrechtelijke aard waartegen, zoals hierboven aangehaald, de Macedonische autoriteiten hun onderdanen (ongeacht hun ethische origine) voldoende bescherming bieden.

Dit blijkt trouwens ook uit uw verklaringen. Zo geeft u aan dat er momenteel nog twee rechtzaken lopen tegen uw belagers (CGVS, p. 7). Er werd nog geen uitspraak gedaan in eerste aanleg en uw belangen worden behartigd door een advocaat die veel tijd en energie steekt in uw zaak (CGVS, pp. 6 - 12). Zo werd na de tussenkoms van uw advocaat ook de veiling van het door de deurwaarder in beslag genomen goud uitgesteld in afwachting van een uitspraak in de zaak. Daarnaast erkende ook de bank, uw schuldeiser, blijkens een e-mail die u neerlegt, dat zij een fout gemaakt hadden door u onterecht een lening toe te kennen, de verantwoordelijke directeur werd zelfs ontslagen (CGVS, p. 10). Uw vrouw verklaarde verder dat uw bazen, I. en B. voortvluchtig zouden zijn omwille van deze zaak (CGVS vrouw, p. 4). Dit zijn allen concrete indicaties dat u voor uw problemen van gemeenrechtelijke aard kunt rekenen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. De door u neergelegde gerechtelijke stukken ondersteunen eveneens de these dat het gerecht in uw zaak functioneert (CGVS, p. 10-12). Dat u nog geen uitspraak hebt van de rechtbank doet daar geen afbreuk aan.

Wat betreft de bedreiging met een pistool door I. moet allereerst worden opgemerkt dat uw verklaring dat de politie geen oren had naar uw klacht over de bedreiging vanwege I. en B. en u geen PV wou geven in dit opzicht nogal vreemd is (CGVS, pp. 8 - 9). Het is weinig geloofwaardig dat u iemand zonder problemen weet aan te klagen wegens valsheid in geschrifte, een deurwaarder kunt dagvaarden omdat deze uw zaken in beslag neemt maar geen klacht kunt indienen wegens deze bedreiging. Ook het feit dat u niet weet of uw advocaat daarvoor al dan niet klacht heeft ingediend bij hogere autoriteiten komt ongeloofwaardig over (CGVS, pp. 8 - 9). Het is namelijk niet aannemelijk dat u van alles van uw zaak op de hoogte bent behalve van het feit dat de aanleiding tot uw vertrek uit het land zou zijn geweest. Naast het feit dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u in verband met deze bedreiging alle redelijke mogelijkheden om beroep te doen op nationale bescherming zou hebben uitgeput, ontstaan er hierdoor ook twijfels over de geloofwaardigheid of minstens de ernst van de beweerde bedreigingen. Deze twijfels worden bevestigd en versterkt door tegenstrijdigheden in en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote eerst dat uw bazen, I. en zijn zoon, B. voortvluchtig zouden zijn en niet meer te vinden zouden zijn in Macedonië (CGVS vrouw, p. 4). Nadat zij echter werd bevraagd over de bedreigingen veranderde zij haar verklaringen en

stelde dat enkel de zoon, B, spoorloos was maar dat de vader nog in Macedonië was (CGVS vrouw, p. 5). Verder stelde uw echtgenote dat jullie bedreigd werden tot aan jullie vertrek naar België (CGVS vrouw, p. 5) terwijl u stelde niets meer te hebben gehoord van I. na die bedreiging (CGVS, p. 12). De meest flagrante aantasting van de geloofwaardigheid van de bedreiging door I. met een pistool is echter dat uw echtgenote expliciet verklaarde dat jul/ie allemaal thuis zaten, dat er gebeld werd en dat jullie open deden (CGVS vrouw, p. 5) terwijl u verklaarde dat uw vrouw bij haar moeder op bezoek was (CGVS, p.5).

Dat u en uw echtgenote over deze recente gebeurtenis geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreiging met een pistool. Bovendien zijn er geen overtuigende argumenten aangebracht dat u bij zulk een bedreiging geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten van de deurwaarder, brieven van de belastingen, een brief van de sociale dienst, een brief van het fonds voor gezondheidszorg en het bewijs dat u geen onroerende goederen bezit kunnen weliswaar ondersteunen dat het bedrijf op uw naam stond, dat u schulden had, dat u bepaalde lasten verschuldigd was en dat u zich indekte tegen de opeising van het huis van uw vader maar tonen niet aan dat u werd vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade ondervond zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij tonen evenmin aan dat u geen bescherming tegen vervolging of ernstige schade zou kunnen krijgen in Macedonië (CGVS, p.10-12). De verklaring van uw advocaat, die wordt betaald om uw belangen te behartigen, kan niet als objectieve informatie worden beschouwd. De overige door u en uw echtgenote neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en burgerlijke staat, die hier niet ter discussie staan."

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"Het CGVS is een quasi-jurisdictionele overheid, waarbij een aantal elementaire regels gelden die dienen gerespecteerd te worden (cfr. RVS, 109.702,08.08.2002 (zaak Kaduma), cfr. EHRM, Conka/België, 05.02.2002,68).

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen.

Bovendien zijn in het geval van tegenstellingen en lacunes deze niet noodzakelijk van die aard een weigeringsbeslissing te gronden (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999).

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu heeft verzoekster op een zeer gedetailleerde wijze haar problemen uiteengezet bij het CGVS doch werden deze nooit op een objectieve manier onderzocht waarbij toch dient opgemerkt dat verzoeker afkomstig is van Gostivar waarvan internationaal bekend is dat er ernstige spanningen waren en blijven tussen de verschillende etnische groepen en waarbij er in de periode waarvan verzoeker gewag maakt onmiskenbaar een oorlog tussen deze verschillende etnische groepen bezig was met tot op, heden blijvende gevolgen.

Er wordt ten onrechte gesteld dat een aantal zaken merkwaardig zouden zijn in het asielrelaas van (de echtgenoot van) verzoekster.

Verzoekster heeft de waarheid vertelt en blijft hierbij.

Het is misschien vreemd voor verwerende partij dat de politie in Macedonië weigert de klacht op te nemen van verzoeker, doch voor verzoekster en de Roma is het dagdagelijkse realiteit, waarbij geweigerd wordt klacht op te nemen tegen een andere albanees door een Roma, waarbij de politie voor het merendeel bestaat uit etnische albanezen.

De verwerende partij is hiervan op de hoogte, en erkent in haar beslissing bij wijze van een eufemisme de problematiek, waar zij stelt dat er "hervormingen" nodig zijn bij de politie.

Dat het één en ander op papier, naar buiten toe veranderd is, belet niet dat in het dagdagelijkse leven er niets veranderd is.

Het feit dat de klacht van de echtgenoot van verzoekster niet werd geacteerd is het duidelijkste bewijs dat ofwel de overheid niet bij machte is ofwel niet bereid is verzoekster de nodige bescherming te geven in haar geboortestreek.

Voor het overige dient vastgesteld dat verwerende partij werkelijk spijkers op laat water gaat zoeken en tal van zaken verkeerd weergeeft.

Zo heeft verzoekster destijds gesteld dat wanneer de deurwaarder kwam zij allen thuis waren, terwijl dit in de beslissing verkeerdelijk is weergegeven alsof zij zou verklaard hebben dat iedereen thuis was op het ogenblik van de bedreigingen met een pistool.

Verzoekster verklaarde dat zij bedreigd werden tot aan hun vertrek naar België, doch zij verklaarde nooit dat dit door I. gebeurde na het incident, dit alles conform de verklaringen van haar echtgenoot die stelde niets meer gehoord te hebben van I.

De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, die hier echter niet aan de orde zijn, is geenszins overtuigend temeer er in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster uiteraard in casu ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 4 Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweid in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster op correcte manier is onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

3.2 Binnen zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet komt het de Raad niet toe zich bij de beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van de commissaris-generaal. De Raad merkt op dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals

bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen,

bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie. De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Uit artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vaststelling van de lijst van veilige landen van herkomst, blijkt dat Macedonië is opgenomen in de lijst.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet verleent aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vaststelling van de lijst van veilige landen van herkomst is FYROM (de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië) opgenomen in de lijst van veilige landen. Verzoekster die niet betwist afkomstig te zijn van Macedonië dient aldus duidelijk aan te tonen dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot afkomstig is van Gostivar, alwaar er ernstige spanningen waren tussen de verschillende etnische groepen en dat de oorlog tussen deze groepen tot op heden blijvende gevolgen heeft. In die zin is het niet vreemd dat de politie in Macedonië weigert de klacht op te nemen van haar echtgenoot die Roma is, terwijl de politie merendeel bestaat uit etnische Albanezen. De overheid is niet bij machte ofwel niet bereid om verzoekster de nodige bescherming te geven.

Verweerder motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing *“In dit opzicht dient ook gesteld te worden dat blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als doel onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.*

Daarnaast blijkt ook nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan.

Ik meen dan ook dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

Verzoekster weerlegt deze motivering niet door opnieuw de nadruk te leggen op de afkomst van haar echtgenoot en te herhalen dat volgens haar de overheid niet bereid is de nodige bescherming te geven, nu verzoeksters echtgenoot Roma is en afkomstig is uit Gostivar.

Bovendien motiveert verweerder in de beslissing dat het vermoeden dat er in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat de door verzoekster ingeroepen problemen geen band vertonen met de Vluchtelingenconventie. Het betreft problemen van gemeenrechtelijke aard waartegen de Macedonische autoriteiten hun onderdanen (ongeacht hun etnische origine) voldoende bescherming bieden. Verweerder motiveert dienaangaande het volgende: *"Dit blijkt trouwens ook uit uw verklaringen. Zo geeft u aan dat er momenteel nog twee rechtzaken lopen tegen uw belagers (CGVS, p. 7). Er werd nog geen uitspraak gedaan in eerste aanleg en uw belangen worden behartigd door een advocaat die veel tijd en energie steekt in uw zaak (CGVS, pp. 6 - 12). Zo werd na de tussenkomst van uw advocaat ook de veiling van het door de deurwaarder in beslag genomen goud uitgesteld in afwachting van een uitspraak in de zaak. Daarnaast erkende ook de bank, uw schuldeiser, blijkens een e-mail die u neerlegt, dat zij een fout gemaakt hadden door u onterecht een lening toe te kennen, de verantwoordelijke directeur werd zelfs ontslagen (CGVS, p. 10). Uw vrouw verklaarde verder dat uw bazen, I. en B. voortvluchtig zouden zijn omwille van deze zaak (CGVS vrouw, p. 4). Dit zijn allen concrete indicaties dat u voor uw problemen van gemeenrechtelijke aard kunt rekenen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. De door u neergelegde gerechtelijke stukken ondersteunen eveneens de these dat het gerecht in uw zaak functioneert (CGVS, p. 10-12). Dat u nog geen uitspraak hebt van de rechtbank doet daar geen afbreuk aan.*

Wat betreft de bedreiging met een pistool door I. moet allereerst worden opgemerkt dat uw verklaring dat de politie geen oren had naar uw klacht over de bedreiging vanwege I. en B. en u geen PV wou geven in dit opzicht nogal vreemd is (CGVS, pp. 8 - 9). Het is weinig geloofwaardig dat u iemand zonder problemen weet aan te klagen wegens valsheid in geschrifte, een deurwaarder kunt dagvaarden omdat deze uw zaken in beslag neemt maar geen klacht kunt indienen wegens deze bedreiging. Ook het feit dat u niet weet of uw advocaat daarvoor al dan niet klacht heeft ingediend bij hogere autoriteiten komt ongeloofwaardig over (CGVS, pp. 8 - 9). Het is namelijk niet aannemelijk dat u van alles van uw zaak op de hoogte bent behalve van het feit dat de aanleiding tot uw vertrek uit het land zou zijn geweest."

Verzoekster toont niet aan dat de conclusie van verweerder dat zij en haar echtgenoot aldus geen overtuigende argumenten aanbrachten waaruit blijkt dat zij bij een bedreiging geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten, kennelijk onredelijk is, nu zij geen van deze motieven *in concreto* weerlegt.

Verweerder stelt bijkomend vast dat verzoekster en haar echtgenoot over de recente gebeurtenissen geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreiging met een pistool. Waar verzoekster meent dat er geen tegenstrijdigheden daaromtrent zijn verklaard, doet zij geen afbreuk aan het hoofdmotief in de bestreden beslissing, met name dat zij beroep kan doen op bescherming van de Macedonische autoriteiten. De door verzoekster aangehouden interpretatie doet niets af aan de pertinentie en de draagkracht van de overige motieven waarop de bestreden beslissing steunt, met name dat de aangehaalde problemen van gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor zij kan rekenen op bescherming van de Macedonische autoriteiten. Alleen al op basis van deze motivering kon de commissaris-generaal op kennelijk redelijke wijze de asielaanvraag niet in overweging nemen nu uit haar verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of haar ongerijmde verklaringen al dan niet correct zijn vastgesteld, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster slaagt er niet in om de hoofdmotieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Zij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Waar verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de feiten merkt de Raad op dat het onderzoek van de andere beoordeling door verzoekster van de gegevens van haar

zaak de Raad zou nopen de zaak opnieuw te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

In de mate verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. De beschouwingen over haar verwijdering van het grondgebied zijn bijgevolg louter hypothetisch en niet dienstig (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM heeft geschonden. Onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). In de mate verzoekster aldus de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN